

Numără stelele

O poveste din Copenhaga

Traducere din engleză
de Alina-Nicoleta Ioan

ARTHUR

Cuprins

Introducere	7
1. De ce alergi?	11
2. Cine e domnul care trece călare?	21
3. Unde e doamna Hirsch?.....	29
4. Urmează o noapte lungă.....	39
5. Cine e fata cu părul negru?	51
6. E vreme bună de pescuit?	62
7. Casa de la malul mării	72
8. A murit cineva	79
9. De ce mințiți?.....	86
10. Să deschidem coșciugul!.....	95
11. Te vom revedea în curând, Peter?	101
12. Unde e Mama?	108
13. Fugi cât poți de repede!	114
14. Pe cărarea întunecată	119
15. Câinii mei simt miros de carne!	126
16. Îți spun numai o parte	133
17. În tot acest timp	141
Postfață.....	146

1

De ce alergi?

— Ellen, hai să ne-ntrecem pân' la colț!

Annemarie își aranjă mai bine în spate rucsacul voluminos, ca să echilibreze balansul manulelor.

— Ești gata? zise ea privind-și prietena.

— Nu, răspunse Ellen râzând. Știi că n-am cum să câștig, am picioare mai scurte. Nu putem merge pur și simplu, ca niște oameni civilizați?

Ellen era o fetiță de zece ani, scundă și durdulie, spre deosebire de înălțuța și supla Annemarie.

— Trebuie să ne antrenăm pentru întrecerea de vineri – săptămâna asta *sigur* câștig cursa feminină. Data trecută am ieșit a doua, iar de atunci m-am antrenat în fiecare zi. Haide, Ellen, stăruie Annemarie, măsurând distanța până la următorul colț al străzii din Copenhaga. Te rog!

Ellen șovăi, dădu din cap și își puse și ea rucsacul pe umeri.

— Of, fie. Gata.

— Start! strigă Annemarie.

Cele două fete începură să alerge de-a lungul trotuarului. Părul blond-argintiu al lui Annemarie flutura în urma ei, în timp ce lui Ellen îi săltau pe umeri cozile brune.

— Așteptați-mă și pe mine! strigă micuța Kirsti, rămasă în urmă.

Însă cele două fete mai mari nu o băgară în seamă.

Annemarie a depășit-o imediat pe Ellen, deși i se dezlegă șiretul de la un pantof în timp ce alerga pe strada Østerbrogade, pe lângă magazinele și cafenelele din cartierul în care locuia, situat în partea de nord-est a Copenhagăi. A trecut râzând pe lângă o bătrână doamnă îmbrăcată în negru, care ducea o plasă de cumpărături. O altă doamnă, mai tânără, care plimba un copil în cărucior, s-a dat la o parte ca să-i facă loc. Colțul era chiar în față.

Annemarie ridică privirea, gâfâind, imediat ce ajunse la colț. Se opri din râs. Inima parcă încetase să-i bată.

— *Halte*¹! ordonă soldatul pe un ton aspru.

Pe cât era de familiar acest cuvânt german, pe atât era de înfricoșător. Annemarie îl auzise de nenumărate ori până atunci, dar niciodată nu-i mai fusese adresat ei în mod direct.

¹ „Stai!” – în limba germană, în original. (N. tr.)

În spatele ei, Ellen încetini și se opri. Rămasă mult în urmă, Kirsti înainta cu greu, îmbufnată că nu o așteptaseră și pe ea.

Annemarie se uită în sus. Erau doi. Asta însemna două căști, două perechi de ochi reci care o priveau cu duritate și patru bocanci înalți și bine lustruiți, înfipți în trotuar, și care îi blocau drumul spre casă.

Și mai însemna două arme, pe care soldații le țineau strâns. Întâi se uită la arme. Apoi, într-un final, se uită la chipul soldatului care îi ordonase să se oprească.

— De ce alergi? întrebă vocea aspră.

Daneza lui scârțâia. „Trei ani“, gândi Annemarie cu dispreț. „De trei ani sunt la noi în țară și încă nu ne vorbesc limba.“

— Mă luasem la întrecere cu prietena mea, răspunse ea politico. În fiecare vineri, la noi în școală, se organizează concursuri și vreau să mă prezint bine, așa că...

Vocea i se stinse, lăsând fraza neterminată. „Nu vorbi prea mult“, își spuse. „Răspunde-le și atât.“

Aruncă o privire în urmă. Ellen stătea încremenită pe trotuar, câțiva metri mai în spate. Kirsti, și mai în spate, încă îmbufnată, se apropia încet de colțul străzii. În apropiere, o femeie care se oprise în pragul unui magazin se uita înspre ei, fără să zică nimic.

Unul dintre soldați, cel mai înalt, se îndreptă spre Annemarie. Își dădu seama că el e cel pe care ea și cu Ellen îl porecliseră în taină „Girafa“, din cauza înălțimii și a gâtului lung care ieșea din gulerul bățos. El și colegul lui stăteau mereu în colțul ăla.

Îi împunse rucsacul cu patul armei. Annemarie tremura.

— Ce ai aici? întrebă el cu o voce răsunătoare.

Annemarie îl surprinse cu coada ochiului pe vânzătorul care se retrase încet din cadrul ușii, până când se făcu nevăzut.

— Manuale, răspunse ea hotărât.

— Ești o elevă silitoare?

I se părea că-i vorbește pe un ton batjocoritor.

— Da.

— Cum te numești?

— Annemarie Johansen.

— Și prietena ta e o elevă silitoare? zise uitându-se pe deasupra ei, la Ellen, care rămase ținută locului.

Annemarie întoarse și ea capul, iar Ellen, de obicei îmbujorată, acum pălise, iar ochii ei negri erau larg deschiși.

Dădu din cap în semn că da.

— E mai bună decât mine, zise Annemarie.

— Cum o cheamă?

— Ellen.

— Și ea cine e? întrebă soldatul, uitându-se lângă Annemarie.

Kirsti își făcu brusc apariția, privindu-i furioasă pe toți.

— Sora mea mai mică.

Se aplecă să o ia de mână pe Kirsti, dar ea, încăpățanată cum era, refuză să i-o dea și își puse sfidător mâinile în șolduri.

Soldatul se aplecă și mângâie buclele scurte și ciufulite ale fetei. „Nu te mișca, Kirsti“, se rugă Annemarie în tăcere, sperând că micuța îndărătnică de numai cinci ani va înțelege cumva mesajul.

Însă Kirsti ridică mâinile și dădu la o parte mâna soldatului.

— Lasă-mă-n pace, strigă ea.

Soldații începură să râdă. Schimbară câteva cuvinte în germană, vorbind foarte repede, iar Annemarie nu înțelese nimic.

— E drăguță, ca fetița mea, zise soldatul cel înalt, pe un ton mai blând.

Annemarie se strădui să zâmbească politicos.

— Duceți-vă acasă. Mergeți să citiți din manuale. Și nu mai alergați ca niște huligani.

Cei doi soldați se întoarseră cu spatele. Annemarie se aplecă și o luă iute de mână pe Kirsti, nelăsându-i timp să se împotrivească. O zori pe fetiță, apoi trecură de colțul străzii. Într-o clipită, Ellen fu și ea lângă ele. Iuțiră pasul,

fără să-și vorbească, ținând-o pe Kirsti între ele, îndreptându-se spre blocul în care locuiau toate trei.

Când aproape ajunseră, Ellen șopti dintr-o dată:

— Mi-a fost așa de frică...

— Și mie, șopti Annemarie.

După ce cotiră pentru a intra în clădire, fetele rămaseră cu privirea ațintită drept înainte, spre intrare. O făcură intenționat, ca să nu atragă privirile sau atenția altor doi soldați, care stăteau și în acel colț, înarmați. Kirsti continuă să se agite când trecură prin fața lor, sporovăind despre fotografia de la grădiniță pe care o aducea acasă pentru a i-o arăta mamei. Pentru Kirsti, soldații făceau parte din peisaj, erau o prezență de când se știa, la fiecare colț, la fel de lipsiți de importanță ca niște felinare.

— O să-i spui mamei tale? o întreabă Ellen pe Annemarie, în timp ce urcau scările.

— Nu. O să se supere.

— Nici eu nu-i zic. Probabil o să mă certe că alerg pe stradă.

La etajul doi își luă la revedere de la Ellen, care locuia acolo, și urcă la trei, imaginându-și cum își va saluta veselă mama: va zâmbi, îi va povesti despre testul de la dictare, la care făcuse bine.

Dar era prea târziu. Kirsti i-o luase înainte.

— Și i-a împuns rucsacul cu pușca și apoi m-a apucat de păr! trăncănea Kirsti, în timp ce-și dădea jos puloverul, în mijlocul sufrageriei. Dar mie nu mi-a fost frică, lui Annemarie i-a fost, și lui Ellen. Dar mie nu!

Doamna Johansen se ridică brusc din scaunul de lângă fereastră unde stătuse până atunci. Era acolo și doamna Rosen, mama lui Ellen, așezată pe un scaun din fața ei. Își beau cafeaua împreună, așa cum făceau adesea după-amiaza. Sigur că nu era vorba chiar de cafea, deși cele două mame așa ziceau, „bem cafea“. În Copenhaga nu se mai găsea cafea adevărată de la începutul ocupației naziste. Nici măcar un ceai bun. Cele două mame sorbeau apă încălzită cu ierburi aromate.

— Ce s-a-ntâmplat, Annemarie? Ce tot vorbește Kirsti? întrebă mama ei îngrijorată.

— Unde e Ellen? interveni speriată doamna Rosen.

— Ellen s-a dus acasă, n-a știut că sunteți aici, răspunse Annemarie. Nu vă faceți griji, nu s-a întâmplat nimic. Erau soldații ăia doi care stau în colțul străzii Østerbrogade, i-ați văzut și voi; îl știți pe cel înalt, cu gâtul lung, cel care arată ca o girafă prostuță?

Annemarie le povesti incidentul, încercând să-l facă să pară amuzant și lipsit de importanță. Dar în privirea celor două femei se citea în continuare îngrijorarea.

— I-am dat peste mână și am țipat la el, zise Kirsti cu importanță.

— Nu-i adevărat, o asigură Annemarie pe mama ei. Exagerează, ca de obicei.

Doamna Johansen se duse la fereastră și privi în jos, spre stradă. Cartierul era liniștit; arăta la fel ca întotdeauna: oameni care veneau sau se întorceau de la magazine, copii ieșiți la joacă, soldații din colț.

Apoi se adresă cu voce joasă mamei lui Ellen.

— Probabil că sunt mai duri după recente acțiuni ale Rezistenței. Ai citit în *De Frie Danske*¹ despre bombardamentele din Hillerød și Nørrebro?

Prefăcându-se ocupată să-și scoată cărțile din ghiozdan, Annemarie asculta, știind despre ce vorbește mama ei. *De Frie Danske* – *Danezii liberi* – era un ziar ilegal. Îl primeau din când în când de la Peter Neilsen, împăturit cu grijă și ascuns printre cărți și alte hârtii, iar Mama îl ardea întotdeauna după ce ea și Papa îl citeau. Dar Annemarie îi auzea pe Mama și Papa vorbind, uneori în timpul nopții, despre veștile pe care le primeau pe această cale: sabotarea naziștilor, bombe ascunse care explodau în fabricile unde se producea armament de război, căi

¹ Ziar care circula în secret în Danemarca în perioada ocupației naziste. (N. tr.)

ferate industriale distruse pentru ca marfa să nu poată fi transportată.

Știa ce e Rezistența. Îi explicase Papa după ce, trăgând cu urechea, auzise cuvântul și, luându-și inima în dinți, îl întrebese ce înseamnă. Luptătorii Rezistenței erau cetățeni danezi – nu se știa cine sunt ei, totul era un mare secret – care voiau prin orice mijloace să le facă rău naziștilor. Le distrugeau camioanele și mașinile și le bombarneau fabricile. Erau foarte curajoși. Unii dintre luptători erau prinși și uciși.

— Trebuie să mă duc să vorbesc cu Ellen, zise doamna Rosen, îndreptându-se spre ușă. Fetelor, mâine să mergeți la școală pe un alt drum. Promite-mi, Annemarie. Și Ellen o să-mi promită.

— Așa vom face, doamnă Rosen, dar ce importanță are? Sunt soldați germani la fiecare colț de stradă.

— Își vor aminti fețele voastre, zise doamna Rosen, întorcându-se în pragul ușii spre hol. Întotdeauna e bine să faci parte din mulțime. Să fii unul dintre cei mulți. Ai grijă să nu le dai niciodată un motiv să-ți țină minte figura.

Dispăru în hol și închise ușa în urma ei.

— O să-și amintească fața mea, Mama, anunță Kirsti bucuroasă, pentru că a zis că seamăn cu fetița *lui*. A zis că sunt drăguță.

— Dacă are o fetiță așa drăguță, de ce nu se duce acasă la ea, ca un tată bun? murmură